

PŘEDMLUVA

Pavel Jechort

Surinam byl od začátku chtěné dítě, to je třeba říci. Snažili jsme se o něj s různou intenzitou rok společně s Blankou Mikulovou, Blondátou Běhnou, naší skvělou designérkou Helenou Jakoubě a stejně skvělou ilustrátorkou Bárou Viesnerovou. Proč? Protože nám pod rukama vznikala hromada textů a grafiky, která sice s prací neměla mnoho společného, ale přesto si zasloužila víc než založit do šanonu. A tak jsme porodili děcko pro radost a od začátku ho měli rádi. Surinam se jmenuje po Suri, firmě poskytující nám zázemí, tedy něco jako jídlo a pleny, za což jí budiž věčná sláva. Samotné jméno vymyslel plzeňský kopíkový genius Honza Košťál, s jehož nesmrtelným claimem „kafe, proti spánku Waffe“ se denně budím již řadu let.

Nečekali jsme, že nás bude tak rychle číst tolik lidí, a netušili jsme ani, že si nás velmi brzy najde Ondra Hanus a nakladatelství Plus, které nám poskytne šanci vydat knihu, a to dokonce ve všech barvách duhy. Očividně máme u kolébky dobré sudičky.

A teď k tomu nejdůležitějšímu, co jsme tušili jen matně a dnes už víme najisto. V téhle zemi žije spousta velmi nadaných lidí, kteří tvoří nejen pro zábavu, ale také proto, že mají o světě a svých životech hodně co říct. Dnes je jejich revírem Twitter, stejně jako to před mnoha lety byly literární kavárny či odpolední čaje. Tato kniha je oslavou generace, která musí být lepší než ta minulá, aby bylo líp. A teď tedy k těm skvělým lidem z redakce.

Na co má skaut švýcarský nožík, na to my máme Blond'atou Běhnu. Zalovila na Twitteru a dala dohromady skupinu těch nejlepších autorek a autorů, které jsme si mohli přát. A tak máme Šílenou Matku, nejpohotovější ženu na světě. Měla by nahradit Leoše Mareše, ale zatím se spokojila s tím, co má. Madla, která dokáže psát vtipně i vážně a obojí jí jde stejně dobře. Podle mě tu lkeu bude jednou beztak řídit, a když ne, jejich škoda.

Zrzka běhá tu a tady a píše o věcech, které jsme ve většině nikdy nezažili a rádi bychom. Snít se musí a se Zrzkou se snít krásně. To Zuzka Vrzalová žije za Prahou, což je v jejím podání ta nejdobrodružnější disciplína na světě. Taky ještě překládá Spongeboba a ty dvě věci z ní dělají nejproduktivnějšího člověka, jakého znám. Diseasezoe chrlí příběhy, co vás chytanou za srdce, protože má prostě pravdu. Můžeme s ní nesouhlasit, můžeme se s ní přít, ale to je asi tak jediné, co můžeme dělat. Diseasezoe je skvělá.

Mrtvá Nevěsta není mrtvá ani trochu a ve svých letech sjezdila větší porci světa než většina z nás za život. Být znova student, chtěl bych být jako ona. Včetně té odvahy. Bullmonde má jednu ženu, jedno dítě, asi milion psů a vede si celkem dobře. Vedle Šílené Matky by měl uvádět ranní show, ale nejsem si jistý, že by dokázal tak brzy vstávat. Vlastně jsem si docela jistý, že ne.

Jičínský Petr je živoucím důkazem toho, že učitelé jsou lidé, kterým chcete svěřit své děti, aby jim to jednou myslelo a psalo stejně dobře. Honza Švancara má ty děti rovnou čtyři, což mu ovšem nebrání vyprávět příběhy, u kterých vás musí zákonitě napadnout, jak boží je umět dobře psát a hrát si s jazykem. A pak je tady Petr Kukul, skvělý a dnes známý twitterový glosátor a ještě mnohem lepší spisovatel. Inu, život není vždycky spravedlivý, tedy ne hned.

Závěrem bych chtěl poděkovat všem těm obdivuhodným ženám a mužům, nasazujícím všechen svůj rodičovský instinkt, um a lásku pro něco, co je tak veskrze zábavné. Ano, hlavně Blance, bez které by nebylo nic. A taky Davidu Gruberovi, který naši zvýšenou žízeň po ilustracích dokázal společně s Bárou uspokojit. V neposlední řadě Albatrosu, dnes tedy již Albatros Media, za to, že je pořád tím skvělým nakladatelstvím, jakým bývalo v dobách našeho dětství.